

Prispeval Mateja Mazgan
Nedelja, 17 April 2011 20:22

Na dvotedensko potovanje po Aljaski sem se odpravila sama. Čista divjina in neokrnjena narava, trekingi na popolnem severu Amerike, avantura brez primere ... In obenem zatočišče za vse, ki še verjamejo, da obstaja kraj, ki lahko ljudem podari občutek popolne svobode.

Vrhovi, vzpenjajoči se iz morja ali prostranih gozdov, množica jezer, reke, ki se vijejo v tundri, ledeniki, ki počasi izgubljajo prvotno stanje ... Aljaska je dežela prostranstev, za marsikoga sanje, dežela skrivnosti, ki jim je težko priti do dna, dežela, kjer sem se počutila zares svobodno. V neokrnjeni naravi sem našla vse, da sem se lahko zavedala vsakega trenutka tega čudovitega potovanja. Čas se je za nekaj časa ustavil, kljub vsemu pa so možnosti v tem prostranstvu prevelike za eno samo življenje. Meja sta le morje in nebo.

Bližnja srečanja z losi

Prispeval Mateja Mazgan
Nedelja, 17 April 2011 20:22

Del te skoraj nedotaknjene narave so seveda živali. Ko sem na cesti pred seboj zagledala losa z dvema mladičema, so me gledali še bolj začudeno kot jaz njih. Čeprav so bila bližnja srečanja z losi nepogrešljiv dogodek dneva na tem potovanju, so mi ta veličastna ogromna bitja ves čas vzbujala spoštovanje, kajti njihovo obnašanje ob srečanju da jasno vedeti, da se jim ni priporočljivo preveč približati. Poleg tega je morda na moje mišljenje vplival podatek, da je na Aljaski več napadov losov na ljudi kot napadov medvedov. V znanem nacionalnem parku Denali pa se živali sploh ne bojijo obiskovalcev – strahu pred ljudmi jim namreč še ni uspelo razviti, saj so strogo zaščitene. In tako so nas prav družabno spremljali jeleni, kojoti ...

Severna obzorja

Priljubljena nadaljevanka Severna obzorja, ki je bila posneta v Talkeetni, sedaj po njej znanem mestecu, je le približek resnice, ki se imenuje Aljaska. Med vožnjo proti njemu sem zagledala nekaj povsem posebnega. Jezerce ob cesti, na katerem so bili parkirani hidroplani, dve leseni hišici, na katerih strehah je rasla trava, na eni pa celo manjša breza ... takoj sem vedela, da si želim te lepote gledati še iz zraka. Čeprav sem za to odštela 175 evrov za eno uro, je bilo skupaj s še nekaj Japonci in seveda pilotom vredno vzleteti nad jezercem.

Aljaski namreč upravičeno rečejo The Last Frontier oziroma zadnja meja, zares redek del sveta, kjer je še mogoče videti pokrajino v prvotni obliki. Iz zraka sem videla množico jezer, poleteli smo prek ledenika ter se približali veličastni gori McKinley, ki se navadno zakriva z oblaki. (Med enim od mojih trekingov pa se je izza oblakov vendarle prikazal njen mogočni najvišji vrh.) Reke so se neskončno daleč vile po pokrajini, ravnine z revnim gozdom so bile ogromne, gorski grebeni, ki se tudi v poletnih mesecih hvalijo s snežno površino, neizmerljivo dolgi ... Ena od Japonk je celo zajokala, ko je opazovala vse te lepote.

Aljaska seveda predstavlja tudi večni sneg, led, mraz ter večno temo pozimi. To je dežela, ki jo odlično zaznamujeta polarni dan in polarna noč. Med vožnjo po najbolj severnem delu, kamor sem pripotovala, mestu Fairbanks, sem doživela, da je sonce dejansko sijalo ves dan in vso 'noč'. Niti za trenutek ni izginilo za gorami. Fairbanks je drugo največje mesto na Aljaski, kjer je čutiti velik vpliv Amerike – kot bi bili v tem svetu dve povsem drugačni vrsti življenja, eno na podeželju, drugo v mestih. Človek se je želel nekako udomaćiti, zgradil je dve večji mesti, ukradel pa velik del lepote, mistike in čara severu. Temu so se uprli losi, ki sedaj živijo kar v sožitju s prebivalci mest.

{gallery}ksajtni/potopisi/2011/04/aljaska{/gallery}

Bogastvo in zakladi

Bogastvo Aljaske ni le neokrnjena narava, tukaj so tudi znani zlatokopi ter nahajališča nafte. Preden so Rusi prodali to ozemlje ZDA, se niso zavedali, kaj izgubljajo; sedaj pa se Aljaščani veselo norčujejo iz njih ter na majice tiskajo napise, da je z Aljaske mogoče videti Rusijo. Novi gospodarji so odkrili neslutene količine zlate rude, kar je pritegnilo veliko ljudi v to takrat neusmiljeno in kruto deželo. Le redki so od tega zares obogateli, marsikdo je podlegel mrazu ali divjim živalim. V prvi polovici preteklega stoletja so odkrili še drugo veliko bogastvo te pokrajine, velike zaklade nafte. Čez celotno ozemlje od severa do juga vodi cev, po kateri se pretaka nafta in katere ogled je nepogrešljivo doživetje za vsakega obiskovalca.

Bogastvo Aljaske so tudi domačini, ki sedaj sicer že živijo sodobno, vendar še vedno veselo prikazujejo star, indijanski način življenja. Med potjo sem ob eni izmed rek spoznala domačina, ki sta se celo bolj čudila meni kot jaz njima. Ni jima bilo namreč jasno, kako lahko dekleta samo prepotuje to divjo deželo. Z veseljem sta iz avtomobila vzela njihov znani instrument, kantri kitaro, ter mi zaigrala eno od znanih aljaških pesmi. Zveni povsem drugače, vendar se v to pokrajino zliva tudi glasba, ki se je razvila na tem področju. Domačini so mi predstavili tudi njihove vlečne pse, s katerimi sem se imela možnost popeljati z letnimi sanmi. Težko je opisati, kako velika je želja teh psov, da imajo čast vleči sani.

Aljaska kot ena od zadnjih prostranstev neokrnjene divjine je verjetno želja vseh, ki v življenju sanjajo še o čem drugem kot o standardnem načinu življenju.

Še nekaj o deželi polnočnega sonca:

- Velika je kot 74 Slovenij, a tu živi le četrtnina toliko prebivalcev kot pri nas.
- Leta 1867 je Rusija ozemlje Aljaske prodala ZDA za 7,2 milijona dolarjev.
- Pozimi je lahko tu tudi -75 stopinj Celzija in do tri metre snega.
- Tu je več kot polovica svetovnih ledenikov in 14 vrhov, višjih od 4.200 metrov.
- Turistična sezona traja od junija do avgusta.
- Cena letalske vozovnice je 1.200 evrov, cene tam pa so povprečno podobne našim; najem avtomobila prek spletne strani www.alamo.com stane 375 evrov za dva tedna.
- Razdalje merijo v miljah. Običajno so kraji med seboj oddaljeni tudi 100 ali več milj, vmes pa morda stoji kakšna črpalka ali še ta ne.
- Neprijetnost na Aljaski so ogromni požari, ki jih zanetijo strele in jih je težko pogasiti. Narava zaradi kratke sezone nato za rast potrebuje več let, da si opomore.
- Prenočevanje v avtu: nekateri popotniki se zapeljejo v kamp, drugi se parkirajo kjerkoli.

Prispeval Mateja Mazgan
Nedelja, 17 April 2011 20:22
